

Sygn. akt II AKa 515 / 22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Zdziarska

Sędziowie: SA Katarzyna Capałowska

SO (del.) Piotr Maksymowicz (spr.)

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale Prokuratora Stanisława Wieśniakowskiego

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2023r.

sprawy

W. Ż. (1) z domu M.

córki J. i S. z domu B.

urodzonej dnia (...) w W.

oskarżonej o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonej oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie

z dnia 20 lipca 2022r., sygn. akt V K 27/20

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1. z uwagi na zastosowanie art. 4 § 1 kk jako podstawę skazania oraz wymiaru kary przyjmuje przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca 2020r.,***
- 2. wymierzoną oskarżonej W. Ż. (2) karę obniża do 2 (dwóch) lat i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,***
- 3. z rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 4. (czwartym) zaskarżonego wyroku eliminuje słowa plus podatek VAT;***

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną oraz oskarżyciela posiłkowego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w nim poniesionymi obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 515 / 22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 20 lipca 2022r.
sygn. akt V K 27 / 20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel substydiarny
- # **oskarżyciel posiłkowy**
- # **obrońca**
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	<i>zastosowania niezastosowania zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>	<i>albo środka</i>
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	<i>uchylenie</i>	#	<i>zmiana</i>
---	------------------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	W. Ż	W. Ż. (2)	- stan zdrowia męża oskarżonej - stan zdrowia oskarżonej	kopia dokumentacji medycznej	k. 1020-1027, k. 1119-1129
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

----	----	----	----	----	
------	------	------	------	------	--

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
---	---	---

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
1.	kopia dokumentacji medycznej	w postępowaniu odwoławczym dopuszczono dowód z dokumentów dołączonych do pisma procesowego obrońcy z dnia 12 lipca 2022r. (k. 1020-1027) oraz podczas rozprawy odwoławczej (k. 1119-1129). Dokumenty te obrazują stan zdrowia oskarżonej oraz jej męża. Nie mają znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonej oraz zasadności zarzutów odwoławczych, bowiem nie dotyczą okresu dokonania zarzuczonego przestępstwa. Mogą mieć natomiast pewne znaczenie dla oceny zarzutu dotyczącego wysokości kary.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>zarzuty apelacji obrońcy oskarżonej:</p> <p>1. zarzut naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 5) kpk w zw. z art. 7 kpk, art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk oraz art. 6 kpk poprzez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie świadków K. Ż.. J. J. i C. J., w sytuacji gdy świadkowie ci posiadali istotną wiedzę na temat kondycji psychicznej oraz stanu psychofizycznego oskarżonej w czasie objętym aktem oskarżenia, w którym zgodnie z opinią sądowo-psychiatryczną i dokumentacją medyczną u oskarżonej zdiagnozowano zaburzenia adaptacyjne pod postacią reakcji depresyjno-lękowej, i którzy mogli przedstawić sądowi meriti relewantne informacje na temat ówczesnej sytuacji osobistej i rodzinnej oskarżonej, co mogłoby skutkować koniecznością uzupełnienia opinii sądowo-psychiatrycznej o ocenę, czy stan psychiczny i emocjonalny oskarżonej mógł - mimo braku wyłączenia świadomości i możliwości rozpoznania znaczenia swojego czynu - powodować zahamowanie swobody podejmowania i wyrażania przez nią procesów wolicjonalnych w okresie prawnokarnie relewantnym</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
2.	zarzut naruszenia przepisów postępowania karnego, tj. art. 7	# zasadny

kpk w zw. z art. 201 kpk oraz art. 193 §§ 1 i 3 kpk, mającego wpływ na treść orzeczenia poprzez niedostrzeżenie – na skutek m. in. uchybienia z zarzutu 1 powyżej – i w konsekwencji nie usunięcie istotnej niejasności w opinii sądowno-psychiatrycznej oskarżonej, w której biegli stwierdzili, że

a) badana nie wykazuje zaburzeń zachowania, funkcjonowała w sposób zgodny z fasadami społecznymi i nie znajdowała się w stanie zaburzeń psychicznych, podczas gdy jednocześnie biegli stwierdzili u oskarżonej zaburzenia adaptacyjne pod postacią reakcji depresyjno-lękowej, należące wszakże do zaburzeń zachowania, które zgodnie z klasyfikacją zaburzeń mogą prowadzić do problemów behawioralnych i podejmowania przez chorego zachowań nierozsądnych, a nawet naruszających normy społeczne,

b) u oskarżonej rozpoznano zaburzenia adaptacyjne pod postacią reakcji depresyjno-lękowej, jednak nie dokonano oceny tej przypadłości i jej wpływu na oskarżoną w okresie objętym aktem oskarżenia przez pryzmat informacji na temat zachowania oskarżonej w tamtym okresie pochodzących od osób trzecich funkcjonujących w tym czasie razem z nią, tj. K. Ż. (męża), J. M. J. (siostry) oraz C. J. (szwagra), a tym samym nie dokonano całościowej oceny jej stanu psychicznego, w szczególności poprzez brak ustalenia, czy zaburzenia stwierdzone u oskarżonej mogły – nawet nie wyłączając świadomości – spowodować zahamowanie swobody podejmowania i wyrażania procesów wolicjonalnych, czyniąc oskarżoną podatną (jeśli nie

częściowo zasadny

niezasadny

zupełnie bezbroną) dla oszustów wyłudzających od niej środki

które to uchybienia możliwe są do konwalidacji wyłącznie poprzez przesłuchanie świadków zgłoszonych przez obronę oraz uzupełniające dopuszczenie dowodu z opinii biegłych, w tym w części określonej w pkt b) powyżej (w zależności od wyniku przesłuchania świadków podczas rozprawy);

3. zarzut naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku, tj. **art. 7 kpk, art. 2 § 2 kpk** i art. 6 kpk poprzez dokonanie dowolnej oceny dowodów w sprawie i wyciągnięcie zeń wniosków niewynikających, tj. że W. Z. ukrywała wyciągiienne, na których przestępcze transakcje były uwidocznione w taki sposób, że nie miała do nich dostępu ani Prezes Zarządu Spółki P. W. (1), ani druga księgowa A. B., podczas gdy

a) ustalenie te mają charakter dowolny, a przede wszystkim sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego oraz logiki pozostaje by Prezes Zarządu Spółki – odpowiedzialna za kierowanie jej sprawami finansowymi – nie miała dostępu do wyciągów z konta bankowego (także dziennych);

b) sąd nie był władny poczynić ustalenia w przedmiocie braku dostępu drugiej księgowej A. B. do konta bankowego spółki bez jej bezpośredniego przesłuchania, a odwoływanie się w tym zakresie do zeznań P. W. (1) jako Prezesa Zarządu pozostaje nieuprawnione, skoro świadek przez okres kilku miesięcy nie zorientowała się o uszczupleniu finansów spółki o kwotę przekraczającą 1 milion 400 tysięcy złotych, a co za tym idzie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>należałoby przyjąć, że nie była właściwie zorientowania w sprawach finansowych i księgowych spółki;</p> <p>c) sąd wbrew zasadzie bezpośredniości nie przesłuchał na rozprawie B. T. będącej reprezentantem Spółki (...) Sp. z o.o. Kancelaria biegłych rewidentów prowadzącej zewnętrzną (...) Spółki (...), a tym samym nie był władny ustalić, czy oskarżona faktycznie podejmowała działania zmierzające do zamaskowania jej działalności, a które to ustalenie poczynił na podstawie niemożliwych do uznania za noszące znamię wiarygodności zeznania Prezes Zarządu Spółki,</p> <p>a które to ustalenia rzutują w sposób istotny na ocenę zachowania oskarżonej przyczyniając się do wymierzenia surowszej kary, i których wyeliminowanie z ustaleń faktycznych winno doprowadzić do złagodzenia odpowiedzialności oskarżonej w odpowiednim stopniu, przy zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary z art. 53 §§ 1 i 2 kk;</p>		
<p>4. zarzut naruszenia przepisów postępowania mającego wpływ na treść wyroku, tj. art. 170 § 1 pkt 5) kpk w zw. z art. 7 kpk, art. 2 § 2 kpk, art. 4 kpk i art. 6 kpk poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie A. B. i B. T., podczas gdy osoby te mogły dostarczyć relewantnych informacji na temat zachowania się oskarżonej w czasie popełnienia czynu zabronionego, w szczególności w zakresie przyjętego przez sąd maskowania swojej działalności, które w ocenie obrony pozostaje dowolne i poczynione wbrew zasadzie bezpośredniości;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>5. zarzut naruszenie przepisów postępowania mającego wpływ na</p>	<p># zasadny</p>	

treść wyroku, tj. **art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i art. 410 kpk** poprzez brak poczynienia jakichkolwiek ustaleń faktycznych w przedmiocie działań podejmowanych oraz zaniechanych przez Spółkę w celu naprawienia szkody i odzyskania utraconych środków i ograniczenie się przez sąd meriti li tylko do stwierdzenia, że działanie takie podejmowała P. W. (2)kowska jako Prezes Zarządu, podczas gdy Spółka miała możliwości wystąpienia o naprawienie szkody m. in. do Prezesa Zarządu, odpowiedzialnego tak od strony obligacyjnej, jak i nawet karnej za rzetelne prowadzenie spraw spółki, zwłaszcza przy szkodzie o tak znacznej wartości, co skutkowało błędnym ustaleniem, że Spółka podejmowała działania zmierzające do odzyskania utraconych środków, które nie przyniosły oczekiwanego rezultatu, która to okoliczność nie może pozostawać bez wpływu na ocenę sytuacji oskarżonej, a przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości czynu;

częściowo zasadny

niezasadny

6. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżona nie ma realnej chęci naprawienia wyrządzonej Spółce szkody, albowiem rzekomo odrzuciła propozycję oskarżyciela posiłkowego w przedmiocie przeniesienia własności udziału przysługującego jej w nieruchomości, podczas gdy ustalenie to ma charakter dowolny i nie odpowiada rzeczywistości, albowiem to nie oskarżona, a pokrzywdzony nie zgodził się na zawarcie ugody (umowy), w której oskarżona rozporządziłaby wyłącznie swoim udziałem wynoszącym 1/4 udziału w nieruchomości oraz kwotą

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>70 tysięcy złotych zabezpieczoną na jej rachunku bankowym, oczekując przeniesienia na spółkę także udziału męża oskarżonej, na którą to czynność oskarżona nie miała możliwości uzyskać zgody współmałżonka, zaś bez zgody Spółki (udziału w czynności notarialnej) oskarżona nie jest władna zawrzeć skutecznej umowy o podział majątku wspólnego małżonków z jednoczesnym nim rozporządzeniem na rzecz Pokrzywdzonej (vide: postanowienie SN w sprawie II CSK 718/16);</p>		
<p>7. zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 4 lat pozbawienia wolności, podczas gdy prawidłowa ocena okoliczności sprawy uzasadnia orzeczenie jej w niższej wysokości</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie należało zauważyć, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się żadnych uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk, których wystąpienie obligowałoby sąd odwoławczy do uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów, a także wpływu uchybienia na treść orzeczenia.</p> <p>Obrońca oskarżonej wyrok Sądu Okręgowego formalnie zaskarżył w całości, jednakowoż analiza sformułowanych zarzutów, jak też stanowisko zaprezentowane na rozprawie odwoławczej dowodzi, że nie jest kwestionowane sprawstwo i zawinienie W. Ż. (2), a wyłącznie dokonana</p>		

ocena dowodów (z dodatkowym wskazaniem na niezasadne oddalenie wniosków dowodowych) rzutująca na ocenę przesłanek wymiaru kary określonych w art. 53 kk. Natomiast zrozumiałe było, że podstawowy wniosek apelacji uchylenia zaskarżonego wyroku z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części wymagał zaskarżenia wyroku w całości.

Większość zarzutów sformułowanych przez obrońcę nie znalazło uznania sądu odwoławczego, niemniej wyrok sądu meriti wymagał korekty polegającej na obniżeniu kary wymierzonej oskarżonej.

W toku postępowania nie pojawiło się z żadnej strony twierdzenie, jakoby oskarżona w czasie czynu miała zniesioną lub ograniczoną w stopniu znacznym zdolność rozpoznania jego znaczenia lub pokierowania swoim postępowaniem. Mimo to obrońca (**zarzut 2.**) zarzucił sądowi meriti naruszenie art. 201 kpk za sprawą niedostrzeżenia (na skutek zaniechania przesłuchania członków najbliższej rodziny) i w konsekwencji nie usunięcie istotnej niejasności w opinii sądowo-psychiatrycznej. Zarzut ten należało ocenić jako zupełnie bezzasadny, bowiem – jak się wydaje – jego sformułowanie było wynikiem nieprawidłowego odczytania treści, w tym wniosków opinii z k. 994 i n. Skarżący opinię odczytuje w ten sposób, że rozpoznane przez biegłych zaburzenia adaptacyjne pod postacią reakcji depresyjno-lękowej łączy z okresem drugiej połowy 2018 roku, czyli czasem dokonania przypisanego

przestępstwa. Tymczasem nic takiego nie wynika ani z opinii, ani z dokumentów złożonych do akt i wykorzystanych przez biegłych do jej opracowania, ani też z twierdzeń oskarżonej. W toku wywiadu W. Ż. (2) przywołała leczenie szpitalne i ambulatoryjne w powodu niedoczynności przysadki mózgowej i wskazała, że wówczas leczyła się psychiatrycznie – po leczeniu zaburzenia hormonalne wyrównały się. Oskarżona podała, że jej mąż choruje i wymaga pomocy, ale nie wiązała pogorszenia stanu swojego zdrowia psychicznego z niedomaganiem męża (który faktycznie chorował jeszcze przed drugą połową 2018 roku). W. Ż. (2) oświadczyła, że swój stan (uczucie napięcia, przygnębienie, problemy ze snem) zdecydowanie wiąże ze swoją sytuacją prawną. Z jej oświadczenia nadto wynika, że podczas pobytu w areszcie była leczona psychiatrycznie z powodu zaburzeń snu (otrzymywała na noc L.), a po opuszczeniu jednostki penitencjarnej podjęła leczenie w poradni zdrowia psychicznego. Z zaświadczenia wydanego dnia 4 sierpnia 2020r. wynika, że oskarżona podjęła leczenie psychiatryczne od czerwca 2019 roku z powodu trudnej sytuacji (proces karny, pobyt w areszcie). Nie ma zatem żadnego namacalnego dowodu wskazującego na jakiegokolwiek zaburzenia stanu psychicznego oskarżonej w drugiej połowie 2018 roku, które ewentualnie można by uznać za relewantne, to jest powodujące zahamowanie swobody podejmowania i wyrażania procesów wolicjonalnych. Dość wskazać, że gdyby u oskarżonej występowały takowe zaburzenia przed osadzeniem w areszcie, to leczenie psychiatryczne tamże by

ich dotyczyło, a nie wyłącznie problemów ze snem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd meriti nie naruszył art. 201 kpk i nie był obowiązany do przeprowadzania dodatkowych dowodów z przesłuchania członków rodziny oskarżonej (o tym jeszcze za chwilę) celem ewentualnego dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Art. 201 kpk stanowi: jeżeli opinia jest niepełna lub niejasna albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami w tej samej sprawie, można wezwać ponownie tych samych biegłych lub powołać innych. Wyżej wykazano, że opinia opracowana w postępowaniu sądowym mankamentów takich nie zawiera. Uznanie opinii za jasną i pełną w rozumieniu art. 201 kpk jest domeną organu procesowego, a nie strony procesowej (postanowienie SN z dnia 20.04.2022r., IV KK 277/21, Lex nr 3430923). Podstawą do stosowania art. 201 kpk nie może stać się okoliczność, że strona wdając się samodzielnie w spekulacje myślowe natury specjalistycznej, dochodzi w rezultacie do przekonania, że wnioski natury ściśle fachowej i to w dziedzinie, w której z natury rzeczy sądowi i stronom merytorycznie brakuje wiadomości specjalistycznych, są błędne (postanowienie SN z dnia 14.04.2022r., V KK 411/21, Lex nr 3430-646). We podstawowym wniosku apelacji (k. 1082) obrońca argumentuje konieczność uchylecia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania m. in. potrzebą przeprowadzenia uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej lub innej jeszcze specjalności. Ale skarżący nawet nie precyzuje, biegli jakiej to

specjalności powinni się dodatkowo wypowiedzieć na temat – właśnie? czego? – po raz kolejny poczytalności oskarżonej? Art. 202 § 3 kpk stanowi, że do udziału w wydaniu opinii o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego, w zakresie zaburzeń preferencji seksualnych, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, powołuje biegłego lekarza seksuologa. Czyn zarzucony oskarżonej nie ma żadnego związku z zaburzeniami preferencji seksualnych, toteż przepis ten nie miał zastosowania. Zgodnie natomiast z art. 202 § 2 kpk na wniosek psychiatrów do udziału w wydaniu opinii powołuje się ponadto biegłego lub biegłych innych specjalności. Biegli psychiatrzy badający oskarżoną wniosku o powołanie dodatkowych biegłych (np. psychologa) nie sformułowali. Jednocześnie obrońca w żadnym zakresie nie uzasadnia zarzutu 2. przykładowo pominięciem stanowiska psychologa przy ocenie racjonalności zachowań podejmowanych przez oskarżoną.

Warunkiem skuteczności zarzutów obrazy przepisów postępowania (art. 438 pkt 2) kpk oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3) kpk) jest wykazanie, że naruszenie przepisów lub błąd mogły mieć wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Apelacyjny uznał częściową zasadność zarzutów sformułowanych w **punkcie 1.** oraz w **punkcie 4.** apelacji dotyczących oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie określonych świadków. Sąd Okręgowy (por. k. 1029) oddalił je na podstawie art. 170 § 1 pkt 5) kpk uzasadnienie ograniczając do powielenia zapisu

ustawy, iż w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania. Oczywiście to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu. Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 kpk (postanowienie SN z dnia 28.04.2022r., V KK 164/22, Lex nr 343-3620). Judykatura dopuszcza sytuację, w której art. 170 § 1 pkt 5) kpk stanowić będzie samodzielną podstawę oddalenia wniosku dowodowego (postanowienie SN z dnia 15.10.2020r., III KK 281/20, Lex nr 3077342). Jednak w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych szerzej prezentowany jest pogląd, że każdorazowo sąd oddalając wniosek dowodowy złożony przez stronę postępowania, w oparciu o normę wynikającą z art. 170 § 1 pkt 5) kpk powinien mieć na względzie całokształt okoliczności prowadzonej sprawy, a zatem oceniać go z punktu widzenia szerszego kontekstu procesowego (postanowienie SN z dnia 10.07.2020r., II DSI 68/19, postanowienie SN z dnia 8.12.2017r., IV KK 205/17, Lex nr 2418088). Zatem uzasadnienie oddalenia wniosku dowodowego nie powinno ograniczać się do powielenia przesłanek określonych w art. 170 § 1 pkt 1)-6) kpk, lecz odnosić się do realiów danej sprawy (por. wyrok SN z dnia 22.02.2011r., V KK 303/10, Lex nr 785434). W przypadku zastosowania przesłanki z art. 170 § 1 pkt 5) kpk – do czasu złożenia wniosku i możliwości jego zgłoszenia na wcześniejszym etapie postępowania. Motywy oddalenia wniosku powinny zostać

przedstawione w uzasadnieniu postanowienia wydanego na podstawie art. 170 § 3 kpk, a nie ewentualnie dopiero w uzasadnieniu wyroku (wyrok SN z dnia 9.09.2011r., IV KK 37/11, Lex nr 1027187).

Sposób oddalenia wniosków dowodowych o przesłuchanie członków najbliższej rodziny oskarżonej (**zarzut 1.**) i księgowych (**zarzut 4.**) nie był prawidłowy z uwagi na ograniczenie się wyłącznie do powielenia sformułowań ustawowych, zaniechanie skonfrontowania daty złożenia wniosku z możliwością jego wcześniejszego zgłoszenia oraz brak zestawienia tez dowodowych z realiami postępowania. Zupełnie niezrozumiałe było oddalenie na tej podstawie wniosku o dopuszczenie dowodu z dokumentów dołączonych do pisma procesowego obrońcy z dnia 12 lipca 2022r., skoro dokumenty te przedłożono i nie było konieczności zwracanie się o nie do innych osób i organów. Niemniej w ocenie Sądu Apelacyjnego zaistniałe uchybienia nie miały wpływu na treść orzeczenia, bowiem postulowane dowody nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, były nieprzydatne do stwierdzenia okoliczności objętych tezami dowodowymi, miały wykazać okoliczności przynajmniej częściowo wykazane zgodnie z twierdzeniami wnioskodawcy – i przez to rzeczywiście zmierzały do przedłużenia postępowania.

Wnioski dowodowe sformułowane w piśmie z dnia 12 lipca 2022r. zostały powielone w apelacji i obrońca podtrzymał je na rozprawie odwoławczej. Sąd Apelacyjny wnioski te rozpoznał dnia 25 kwietnia 2023r. (k. 1132-1134). Oddalono wnioski

o przesłuchanie świadków oraz dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej [punkty 1), 3) i 4)]; dopuszczono natomiast dowód z dokumentów [punkt 2)]. Powody decyzji o oddaleniu wniosków dowodowych zawiera pisemne uzasadnienie tego postanowienia i aktualnie zbędne jest ich powielanie. Uzasadnienie oddalenia wniosków dowodowych stanowi zarazem ustosunkowanie się do zarzutów apelacji podnoszących braki w przeprowadzonym postępowaniu dowodowym. Obecnie tylko dodać można – w aspekcie zarzutu 1. – iż dowody dopuszcza się celem udowodnienia konkretnych okoliczności, a nie celem ustalenia, czy przypadkiem nie okażą się one przydatne w postępowaniu (np. postanowienie SN z dnia 2.09.2004r., II KK 330/03, Lex nr 1266-65). Wnioskodawca domagając się przesłuchania najbliższych oskarżonej de facto dopiero chciał się przekonać, czy dysponują oni wiedzą, która mogłaby następnie wygenerować potrzebę dopuszczenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów. Jednak – co wyjaśniono omawiając zarzut 2. – nie ma namacalnych przesłanek do przyjmowania, że (k. 1082v) W. Ż. (2) od wielu lat zmaga się z problemami natury mentalnej oraz depresją oraz, że stan te potęgowały również nawarstwiający się problemy zdrowotne oskarżonej i jej męża. Obiektywnie stan zdrowia oskarżonej i K. Ż. nie jest najlepszy, ale nie ma przesłanek do przyjmowania, że rzutowało to na sferę swobody podejmowania decyzji i wyrażania procesów wolicjonalnych w drugiej połowie 2018 roku.

Zbędne było (ad. zarzut 4.) przesłuchiwanie B. T. z zewnętrznego biura księgowego. Nawet bowiem hipotetyczne ustalenie, że do biura trafiały wyciągi bankowe, na których widoczne były inkryminowane przelewy i pracownicy biura nie podjęli reakcji, która doprowadziłaby do wcześniejszego zatrzymania przestępczego procederu ma znikome znaczenie dla rozmiaru odpowiedzialności oskarżonej odzwierciedlonej w wymierzonej karze. Zauważyć można, że przedsiębiorcy korzystający z księgowości zewnętrznej dokumenty księgowe zazwyczaj przekazują raz-dwa razy w miesiącu, przez co ewentualna reakcja i tak byłaby spóźniona. Nadto dla przygotowania deklaracji podatkowych najistotniejsze znaczenie mają faktury zakupowe i sprzedażowe, a nie wyciągi bankowe. Wyciągi bankowe znaczenie mają dla księgowości prowadzonej wewnątrz spółki by za ich pomocą weryfikować, którzy kontrahenci opłacili faktury, a którzy z tym zwlekają, co wymaga podjęcia działań monitorujących.

Nie był zasadny **zarzut 3.** apelacji. Sposób funkcjonowania spółki (...) opisany w zeznaniach złożonych przez P. W. (1) (prezesa zarządu) oraz W. J. (1) (głównego udziałowca) prowadzi do wniosku, że – wbrew stanowisku apelującego – wcale nie była sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego sytuacja, w której osoba odpowiedzialna za kierowanie sprawami finansowymi spółki nie miała dostępu do wyciągów z konta bankowego. Spółkę (...) można określić spółką rodzinną, w której głównym udziałowcem był W. J.

(1), a prezesem zarządu jego córka. Spółka zatrudniała zaledwie kilku pracowników, w tym od wielu lat oskarżoną. Spółka funkcjonowała w ten sposób, że P. W. (1) pojawiała się w jej biurze raz w tygodniu (a nawet rzadziej) głównie w celu podpisania faktur – wtedy oskarżona przedstawiała jej bieżące zagadnienia, zaś prezes zarządu darzyła ją dużym zaufaniem przede wszystkim z uwagi na długi staż pracy. Jeżeli nawet oskarżona nie działała z zamiarem intencjonalnym ukrycia (np. poprzez ich wyniesienie do miejsca zamieszkania) lub zniszczenia wyciągów, to nie przekazywała ich na bieżąco P. W. (1) lub do zewnętrznego biura księgowego. Pamiętać należy, że do wykrycia przywłaszczenia doszło niejako przypadkowo, kiedy do systemu bankowości elektronicznej zalogował się W. J. (2) – logowanie nastąpiło dnia 5 grudnia 2018r., czyli dwa dni po dokonaniu przez oskarżoną największego z przelewów. Chybiony był zarzut, jakoby ustalenie, kto był uprawniony do logowania się do bankowości wymagało przesłuchania A. B.. Informację o osobach uprawnionych zawiera pismo Banku z dnia 7 grudnia 2018r. (k. 285) i skarżący nie podważa jego mocy dowodowej. W podpunkcie b) zarzutu 3. skarżący udziela sobie odpowiedzi na pytanie, jak to możliwe, że oskarżona przez kilka miesięcy mogła realizować bezpodstawne przelewy z rachunku spółki. Jego odpowiedź, że P. W. (1) nie była właściwie zorientowana w sprawach finansowych i księgowych spółki jest zbieżna ze stanowiskiem sądu odwoławczego zaprezentowanym powyżej.

Zarzut 5. apelacji oceniono jako oczywiście bezzasadny. Jego

sformułowanie było co najmniej niestosowne (vide art. 86 § 1 kpk). Stawiając go obrońca starał się umniejszyć stopień winy oskarżonej tym, że prezes zarządu spółki B. P. W. (1) nie dopełniła obowiązków nadzoru nad pracą wykonywaną przez W. Ż. (2) (sugestia, że może wręcz dopuściła się czynu określonego w art. 296 kk). Przyznać należy, że nadzór nad pracą oskarżonej nie był sprawowany właściwie, ale sytuacja taka wręcz zwiększa stopień jej winy, skoro W. Ż. (2) wykorzystwała niedoskonałości organizacyjne podmiotu, w którym była zatrudniona. Bez znaczenia dla wymiaru kary wymierzonej oskarżonej jest to, czy Spółka próbowała pociągnąć P. W. (1) do odpowiedzialności na gruncie przepisów prawa handlowego lub karnego. Aktywność pełnomocnika Spółki w postępowaniu przygotowawczym obrazuje, że podejmowano szerokie próby ustalenia dalszych losów wytransferowanych środków i ich odzyskania. To obiektywnie okazało się niemożliwe nawet dla organów ścigania. Podjęta wcześniej w ramach Spółki decyzja o zaniechaniu działań w tym kierunku była jak najbardziej racjonalna (i nie może być oceniana jako zaniedbanie), skoro środki wytransferowano na rachunki w bankach w państwach trzecich i ich – niepewne przecież – odzyskanie wiązałoby się z wydatkami nieproporcjonalnymi względem utraconych kwot.

Na częściowe uwzględnienie zasługiwał natomiast **zarzut 6**. Sąd Okręgowy jako okoliczność przemawiającą na niekorzyść oskarżonej (k. 1061-1062) przyjął, iż W. Ż. (2) nie przyjęła propozycji oskarżyciela posiłkowego przekazania na jego rzecz

tytułem naprawienia szkody udziału wynoszącego $\frac{1}{4}$ w prawie własności nieruchomości z jednoczesną możliwością zamieszkiwania na niej do śmierci jej i jej małżonka. W tym aspekcie należało zauważyć (por. wydruk zupełny księgi wieczystej nr (...) na k. 395 i n.), że oskarżona jest współwłaścicielką na zasadach wspólności ustawowej małżeńskiej jedynie udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w prawie własności nieruchomości gruntowej zabudowanej. Z nieruchomości tej wszczęto egzekucję w sprawie Km 80/20 na podstawie wniosku wierzyciela (...) Sp. z o.o. oraz tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2020r., sygn. akt XXI Np 13/19. Zgodzić się należało z wywodem apelującego, że mąż oskarżonej jako osoba niezwiązana z postępowaniem karnym nie może zostać przymuszony do przeniesienia prawa własności do przysługującego im udziału; z kolei dokonanie zniesienia wspólności majątkowej małżeńskiej co do zasady również wymaga jego udziału, a tylko w ten sposób można byłoby doprowadzić do sytuacji, w której oskarżona mogłaby przenieść przysługujący jej udział (wówczas $\frac{1}{4}$) na oskarżyciela posiłkowego. Apelujący zasadnie przywołał stanowisko Sądu Najwyższego (postanowienie z dnia 14.07.2017, II CSK 718/16, OSNC 2018/7-8/78), że w wyniku skutecznego zajęcia uprawnienia dłużnika do żądania podziału majątku wspólnego wierzyciel na podstawie art. 887 § 1 w zw. z art. 902 i 912 § 1 kpc staje się legitymowany czynnie do żądania podziału majątku małżonków. W wyniku zajęcia uprawnienia do dokonania podziału wierzyciel

realizuje to uprawnienie dłużnika na podstawie tzw. substytucji procesowej i może samodzielnie złożyć wniosek o dokonanie odpowiedniego podziału majątku dłużnika (zniesienia współwłasności między tymi osobami). Skuteczne złożenie tego wniosku nie jest uzależnione od dotychczasowego przebiegu egzekucji wierzyciela wobec dłużnika. Zarazem zajęcie prawa do żądania podziału majątku wspólnego tworzy dla współwłaścicieli kategorię zakazu samodzielnego wykonywania zajętogo prawa w jakiegokolwiek formie prawnej, sprzecznie z interesem egzekwującego wierzyciela. W rezultacie – jak podkreślił Sąd Najwyższy – po zajęciu prawa małżonka, będącego dłużnikiem, do dokonania podziału majątku wspólnego, umowa małżonków o podziale składników tego majątku jest bezskuteczna wobec wierzyciela egzekwującego. W rezultacie należało uznać, że to nie brak chęci oskarżonej do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez przeniesienie składnika majątku na pokrzywdzonego, ale czynniki obiektywne to utrudniają. Sąd I instancji formułując wniosek w tej kategorii pominął, iż właścicielami pozostałych udziałów są osoby trzecie, toteż nawet gdyby oskarżona i jej mąż przenieśli prawo własności przysługującego im wspólnie udziału, to i tak spółka (...) nie stałaby się wyłącznym właścicielem nieruchomości, którą następnie – przykładowo – mogłaby spieniężyć lub czerpać z niej korzyści.

W zarzutach 1., 3. i 4. przywołano art. 4 kpk i art. 6 kpk jako przepisy, których naruszenia miał się dopuścić sąd I instancji. W uzasadnieniu apelacji nie znajdujemy natomiast żadnych argumentów, w jaki sposób

miałaby zostać naruszona zasada obiektywizmu i/lub zasada prawa do obrony. Oskarżona w toku całego postępowania (przygotowawczego i sądowego) korzystała z pomocy obrońców (z wyboru i z urzędu – prawo do obrony z ujęciem formalnym), jak też miała możliwość samodzielnej obrony (prawo to w ujęciu materialnym). Z kolei zarzut naruszenia art. 4 kpk, wyrażającego zasadę obiektywizmu adresowaną do organów prowadzących postępowanie, bez wykazania konkretnych naruszeń innych przepisów procedury z nim powiązanych, musi być uznany za bezpodstawny. Dla skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 4 kpk nie wystarczy ogólne stwierdzenie o braku obiektywizmu sądu, opierające się wyłącznie na subiektywnym odczuciu strony postępowania karnego, w szczególności wynikającym z odmiennej od dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego (postanowienie SN z dnia 24.08.2022r., III KK 161/22, Lex nr 3411411; postanowienie SN z dnia 22.03.2022r., II KK 31/22, Lex nr 3417265). O ile nawet skarżący starał się powiązać zarzut naruszenia art. 4 kpk z naruszeniem innych przepisów postępowania, to nie zdołał wykazać, że sąd meriti nieobiektywnie ocenił zebrany materiał dowodowy.

Ostatnim z zarzutów sformułowanych przez obrońcę oskarżonej (w uzasadnieniu określonym jako **zarzut 7.**) był zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej W. Ź. (2). Nie został on szerzej umotywowany, co mogło być wynikiem zamysłu skarżącego by nieadekwatność sankcji karnej wykazać innymi zarzutami. Mimo niedoskonałości zarzutu i braku jego odrębnego uza-

sadnienia sąd odwoławczy oceniając całokształt okoliczności uznał, że kara 4 lat pozbawienia wolności wymierzona przez sąd a quo wymaga korekty i obniżył ją do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na zmianę wymiaru kary wpływ miało uwzględnienie zarzutu 6. – jak wskazano sąd I instancji błędnie przyjął, że oskarżona intencjonalnie nie przejawia chęci naprawienia szkody poprzez przeniesienie na rzecz pokrzywdzonego prawa własności składnika swojego majątku. Obszerność rozważań sądu na ten temat świadczy, że ta nietrafnie przyjęta okoliczność miała istotne znaczenie dla wymiaru kary. Toteż uwzględnienie zarzutu w tym zakresie musiało skutkować jej korektą.

Sąd I instancji wskazał (k. 1061), że oskarżona jako księgowa z wieloletnim doświadczeniem powinna w większym stopniu być wrażliwa na próby oszustwa niż zwykły obywatel, który na co dzień nie ma dostępu do znacznych kwot i nie obraca cudzymi pieniędzmi. Sąd napiętnował, że W. Ż. (2), chociaż dysponowała własnymi środkami na rachunku bankowych nie uszczupliła ich – od razu dokonywała przelewów z rachunku Spółki przywłaszczając powierzone jej środki. W świetle okoliczności sprawy i mechanizmów manipulacji stosowanych przez sprawców tzw. oszustw nigeryjskich za daleko jednak szło stwierdzenie, że w przypadku oskarżonej od początku jej chęć „pomocy” osobie poznanej w internecie nie miała doprowadzić do uszczuplenia jej majątku osobistego, czy wchodzącego w skład małżeńskiej wspólności. Rzeczywiście oskarżona dysponowała środkami na rachunku

bankowych (ponad 70.000,00 zł aktualnie objęte zabezpieczeniem majątkowym). Niemniej sposób działania sprawców przestępstw tej kategorii pozwala na postawienie tezy, że nawet gdyby pierwsze przelewy były dokonywane z jej rachunku bankowego, to prędzej czy później i tak sięgnęłaby po środki Spółki. Doniesienia medialne i praktyka orzecznicza wskazuje, że ofiarami oszustw nigeryjskich (mutacje: na żołnierza, na lekarza, na inżyniera, na spadek) padają osoby w różnym wieku, o różnym wykształceniu, różnym doświadczeniu życiowym lub zawodowym. Dlatego dokonując kontroli instancyjnej zapadłego rozstrzygnięcia uznano, że sąd meriti okolicznościom wysłowionym w swoim uzasadnieniu jako czynniki obciążające nadał nadmierne znaczenie.

Kolejnym powodem dokonania korekty wyroku Sądu Okręgowego w zakresie wymiaru kary była konieczność dostosowania jej wysokości do kar orzekanych w innych podobnych sprawach. Art. 53 § 1 kk stanowi, że sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zasada prewencji generalnej skodyfikowana w końcowej części przytoczonego przepisu od dawna opisywana jest jako potrzeba przekonania społeczeństwa o nieuchronności kary za naruszenie dóbr

chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra, wzmożenia poczucia odpowiedzialności, ugruntowania poszanowania prawa i wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości oraz poczucia bezpieczeństwa (wyrok SN z dnia 30.12.1977r., V KR 190/22, OSNKW 1978/4-5/44). Chodzi o takie społeczne oddziaływanie, które będzie polegać na kształtowaniu w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i postaw oraz na ugruntowaniu przekonania, że przestępcy są sprawiedliwie karani. Kwestię społecznego oddziaływania należy wiązać ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, jako że tylko takie kary, które są społecznie akceptowane, mogą to poczucie zaspokajać, a to stwarza warunki skutecznego zwalczania przestępczości, tworzy atmosferę zaufania do obowiązującego prawa (wyrok SN z dnia 25.02.1981r., V KRN 343/80, OSPiKA 1981/11/199; z nowszych orzeczeń wyrok SA w Lublinie z dnia 30.05.2006r., II AKa 132/06, Prok. i Pr.-wkł. 2006/2/ 12).

Sąd Apelacyjny zajmuje stanowisko, że postulowane – w ramach zasady prewencji generalnej – uzyskanie społecznego przeświadczenia, że sprawcy są sprawiedliwie karani, a wymierzane kary są społecznie akceptowane (co tworzy atmosferę zaufania do obowiązującego prawa) wymaga, by wyroki skazujące za podobne przestępstwa były do siebie zbliżone, zaś czyny różniące się od siebie spotykały się ze zróżnicowaną reakcją ze strony wymiaru sprawiedliwości. Oskarżona niewątpliwie dopuściła się przestępstwa o znacznej społecznej szkodliwości, a wyrządzona nim szkoda jest niebagatelna. Jednak w

praktyce orzecniczej spotykane są przypadki przywłaszczenia kwot większych. Z uwagi na doniesienia medialne jako notorię powszechną należy traktować przypadek kasjerki z Centralnego Biura Antykorupcyjnego, która przywłaszczyła środki z funduszu operacyjnego (ponad 9 milionów złotych). Została ona skazana prawomocnie na karę 6 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a jej mąż (beneficjent przywłaszczonych środków) na karę 8 lat pozbawienia wolności. Zestawienie kary wymierzonej W. Ź. (2) zaskarżonym wyrokiem z karami, które wymierzono w przywołanej sprawie prowadzić musiało do wniosku, że kara 4 lat pozbawienia wolności jest nadmiernie surowa zwłaszcza, gdy zważyć, że W. Ź. (2) nie odniosła osobiście korzyści z tego czynu, gdy w sprawie dotyczącej K. G. przywłaszczone środki były przeznaczone na uprawianie hazardu przez jej męża. W świetle powyższych rozważań kara 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności jawi się jako sprawiedliwa w świetle dyrektyw wymiaru z art. 53 §§ 1-2 kk. Dla osoby blisko 70-letniej i dotychczas nie karanej będzie to sankcja dolegliwa, a w odbiorze społecznym nie powstanie wrażenie o odmiennym traktowaniu podsądnych.

Końcowo należało wskazać, że wyrok sądu I instancji zaskarżony został również przez oskarżyciela posiłkowego. Jego pełnomocnik w apelacji sformułował zarzut rażącej niewspółmierności (łagodności) kary polegającej na wymierzeniu zbyt niskiej kary pozbawienia wolności w zestawieniu ze znacznym stopniem społecznej szkodliwości przypisanego czynu, względami indywidualnymi os-

<p>karżonej i wymaganiami co do społecznego oddziaływania sankcji karnej. Zdaniem skarżącego okoliczności te wskazywały na konieczność zastosowania wobec oskarżonej surowszej sankcji karnej. Dlatego domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonej kary 8 lat pozbawienia wolności. Obniżenie w uzasadnianym wyroku kary wymierzonej oskarżonej świadczyło o niezasadności tego zarzutu, a brak wniosku o sporządzenie uzasadnienia pochodzącego od oskarżyciela posiłkowego zwolnił sąd odwoławczy od konieczności szczegółowego odnoszenia się do niego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. podstawowy wniosek apelacji obrońcy oskarżonej o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części (m. in. przesłuchanie świadków i dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych/biegłego)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>2. alternatywny wniosek apelacji obrońcy oskarżonej o zmianę zaskarżonego wyroku (po przeprowadzeniu postulowanego postępowania dowodowego) poprzez uniewinnienie oskarżonej, względnie wymierzenie jej kary w zawieszeniu lub też kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>podstawowy wniosek apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ nie stwierdzono uchybień (w tym w zakresie kwestionowanych przez skarżącego powodów oddalenia wniosków dowodowych), które wymagałyby przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości. Dodać trzeba, że przy obecnym brzmieniu art. 437 § 2 in fine kpk dopiero taka sytuacja uzasadnia uchylene wyroku (a nie, jak twierdzi obrońca potrzeba przeprowadzenia postępowania dowodowego w znacznej części).</p>	
<p>wniosek ewentualny apelacji okazał się częściowo zasadny z powodów przedstawionych we wcześniejszych rozważaniach. Wymierzona oskarżonej kara 4 lat pozbawienia wolności została obniżona do 2 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie nie mógł zostać uwzględniony wniosek o wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak obrońca wnosił na rozprawie odwoławczej. Owszem kara w tym wymiarze zostałaby dostosowana do warunków z art. 43la § 1 pkt 1) kkw i oskarżona ewentualnie mogłaby ją odbyć w systemie dozoru elektronicznego. Jednak taki wymiar kary nie odpowiadałby dyrektywom z art. 53 §§ 1-2 kk.</p>	

<p>1. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>I.</p>	<p>1. Sąd Apelacyjny z urzędu dokonał korekty podstawy skazania i wymiaru kary przyjmując z mocy art. 4 § 1 kk, że stanowią je przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 24 czerwca</p>

	<p>2020r. Oskarżonej przypisano dokonanie przestępstwa ciągłego, zaś z tym dniem na skutek dodania do kodeksu karnego art. 57b zaostrożono zasady odpowiedzialności za przestępstwa popełnione w warunkach określonych w art. 12 kk. Konieczność stosowania ustawy względniejszej wymusiła konieczność zmiany wyroku w tym zakresie;</p> <p>2. również z urzędu skorygowano rozstrzygnięcie dotyczące kosztów procesu (punkt 4.) zaskarżonego wyroku dotyczący zwrotu na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego w związku z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru. Zmiana polegała na wyeliminowaniu słów plus podatek VAT, bowiem stawki minimalne określone w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z z 2015 roku, poz. 1800 ze zm.) obejmują już ten podatek.</p>
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
wyjaśniono powyżej	

3. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<i>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<u>1.</u>	Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	

<i>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
<i>I.</i>	Przedmiot i zakres zmiany

<p>1. <i>w zakresie podstawy skazania i podstawy wymiaru kary;</i></p> <p>2. <i>w zakresie surowości kary;</i></p> <p>3. w zakresie kosztów procesu</p>	
Zwiążle o powodach zmiany	
<i>powody wskazano we wcześniejszych rozważaniach</i>	

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>		
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>		
1.1.		# art. 439 kpk
Zwiążle o powodach uchylenia		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 kpk
Zwiążle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 kpk
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.		# art. 454 § 1 kpk
Zwięźle o powodach uchylenia		

<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>		

<u>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	

6. Koszty Procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk zwolniono oskarżoną i oskarżyciela posiłkowego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, wydatkami w nim poniesionymi obciążając Skarb Państwa. Wobec nie uwzględnienia apelacji oskarżyciela posiłkowego nie było podstaw do przyznania na jego rzecz od oskarżonej zwrotu wydatków poniesionych z tytułu ustanowienia pełnomocnika.

7. PODPISY
Anna Zdziarska Katarzyna Capałowska Piotr Maksymowicz

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonej		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	------------------	---	---------------

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w części (co do kary)		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a) kpk – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1) kpk, chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2) kpk – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3) kpk – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4) kpk – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 kpk	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	----------------------